

Den østrigske Delegerede var Tilhænger af Kontingenterne. Hvis det samme Kontingent blev givet til alle de importerende Lande, betød dette efter hans Mening, at de alle havde en og samme lille Fordel, men denne lille Fordel betød kun lidt for et stort Land. Han tvivlede paa, at man gjorde Mestbegunstigelsesklausulen en Tjenesté ved at fortolke den altfor snævert. Man vilde derved forøge Oppositionen mod den.

Den svenske Delegerede *Vennersten*, der støttede det danske Forslag, lagde særlig Vægten paa, at man burde skabe større Stabilitet i de internationale Erhvervsforhold. I Virkeligheden stod man imidlertid overfor en Bevægelse i modsat Retning, inspireret af Princippet om Forskelsbehandling, hvilket vilde føre til et fuldstændigt Anarki i Handelspolitiken.

Men udover det af den danske Udenrigsminister rejste Spørgsmaal ønskede han ogsaa undersøgt, hvorvidt Anti-Dumpingtoldsatser eller Kompensationsafgifter var i Overensstemmelse med Klausulen, hvilken Virkning Klausulen havde paa Kontingentaftalerne og andre lignende Aftaler, samt en Fortolkning af Udtrykket »lignende Produkter«, der hyppigt findes i Mestbegunstigelsesklausuler. Endelig maatte man overveje Spørgsmaalet om international Aktion til Bekæmpelse af Dumpingens Virkninger, navnlig hvis disse var politisk motiverede. Særlig henledte han Opmærksomheden paa Dumping af europæiske Landbrugsprodukter, støttet af Eksportpræmier eller andre Statsforanstaltninger. I Tilslutning hertil ønskede den svenske Regering en Undersøgelse af Eksportpræmie- og Subsidiesystemer med Henblik paa en international Bekæmpelse af Dumping.

Foruden den Støtte, de 7 Lande havde givet det paa dansk Initiativ stillede Forslag, udtalte ogsaa den britiske, kanadiske, indiske, japanske, rumænske, franske og belgiske Delegerede sig til Gunst for en Undersøgelse af Spørgsmaalet.

Den tyske Udenrigsminister, Dr. *Curtius* fremsatte under Generaldebatten, som ovenfor nævnt, med Henblik paa det danske Forslag Ønsket om en klar og tydelig Fortolkning af Mestbegunstigelsen. Intet andet Land var mere interesseret heri end Tyskland, men han mente ikke, at der i den nu foreliggende Situation kunde være Tvivl om Retten til at anvende Kontingentsystemet, idet det gennem mange Aar havde fundet en ensartet Besvarelse i den praktiske Anvendelse, som Lande, der slutter Tariftraktater, havde givet det.

Den tyske Delegerede *von Rheinbaben* forsvarede samme Standpunkt og hævdede som den østrigske Berettigelsen af Anvendelsen af Toldkontingenter, der ikke fordeltes i Forhold til den normale Indførsel, men med et absolut Tal, ens for alle Lande, der havde Krav paa Mestbegunstigelse; han fremhævede iøvrigt, at blandt de Lande, der anvendte Tarifaftaler, havde Tyskland ikke været det første til at anvende Toldkontingenter, og der var et vist Antal Tilfælde, hvor de ikke havde fremkaldt Indvendinger. De hidtil anvendte Kontingenter havde været i Overensstemmelse med Mestbegunstigelsesklausulen, idet alle Lande havde været behandlet ens med Hensyn til Kontingentmængden. Det vilde være uretfærdigt og imod den liberale Forstaaelse af Vareudvekslingen, hvis Toldkontingenterne kunde tilstaaes i Forhold til Eksportlandenes Eksportbehov og Produktionsevne. De Lande, der slutter Tariftraktater, vilde ikke kunne være saa liberale i deres Indrømmelser, som de er under Toldkontingentsystemet, hvis Mestbegunstigelsesklausulen skulde fortolkes paa denne Maade. Han var ogsaa villig til at deltage i Undersøgelsen af Dumpingsspørgsmaalet, men denne Undersøgelse maatte ske i Forbindelse med det almindelige Spørgsmaal om Beskyttelse, saaledes at alle Foranstaltninger, offentlige som private, Subsidier, Præmier, Karteller o. s. v. blev draget med ind derunder.